

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/149/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3808209964
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3808209964.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD., v spore žalobcu A. D., narodeného dňa XX.XX.XXXX, bytom A. XXX/XX, Z., zastúpeného O.. A. S., advokátom so sídlom v E. X., G. XXX proti žalovanému A. Z., narodenému dňa XX.XX.XXXX, bytom A. XXX/X, Z., zastúpenému A.. K. J., advokátom so sídlom v Z., E.. S. č. XX, o zaplatenie 16.596,96 eur (500.000,- Sk) s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 30. októbra 2019, č. k. 18C/7/2019-27 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva .

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie svojim rozsudkom (v poradí tretím) žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 16.596,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 16.596,96 eur od 21.07.2007 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vyslovil, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania, ktoré vznikli v spore (vedenom pôvodne pod sp. zn. 6C/190/2008, aktuálne pod sp. zn. 18C/7/2019) v rozsahu 93,40 % (výrok II.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13.02.2019, sp. zn. 8Cdo/50/2018, ktorým rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 29.06.2017 sp. zn. 19Co/921/2015 a rozsudok Okresného súdu Prievidza z 30.07.2015 č. k. 6C/190/2008-164 vo výroku, ktorým uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 16.596,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 16.596,96 eur od 21.07.2007 do zaplatenia zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil Okresnému súdu Prievidza na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pokiaľ je dôkazom listina, predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta, alebo oboznámi jej obsah. V danej veci z obsahu zápisnice z pojednávania z 30.07.2015 vyplynulo, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie listinami založenými v spise na č. l. 1 až 150. Následne právny zástupca žalobcu založil listinný dôkaz - Zmluvu o pôžičke z 03.11.2005 uzavretú medzi žalovaným 1/ a U.. J. D. spolu s notárskou zápisnicou z 03.11.2005 (č. l. 152 a 153), na to okresný súd následne uviedol, že ďalšie navrhované dôkazy nevykoná. Po vyhlásení uznesenia, ktorým bolo dokazovanie skončené, vyhlásil okresný súd rozsudok vo veci samej, z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie, pokiaľ išlo o žalobcom predloženú Zmluvu o pôžičke z 03.11.2005 a notársku zápisnicu z toho istého dňa, tieto nevykonával zákonom ustanoveným spôsobom pre vykonanie dôkazu listinou, keď tieto na predmetnom pojednávaní neprečítal ani neoboznámil ich obsah ako tomu bolo v prípade listín z č. l. 1 až 150 súdneho spisu. Napriek tomu, že tieto dôkazy neboli vykonané predpísaným spôsobom, súd prvej inštancie z nich

vychádzal pri svojom rozhodovaní, keď si osvojil z nich vyplývajúci záver, že suma 200.000,- Sk, ktorú žalovaný 1/ odovzdal U.. O. D. pred podaním žaloby, sa týkala zmluvy o pôžičke z 03.11.2005 a notárskej zápisnice z toho istého dňa, a teda sa netýkala žalovaného dlhu. Rovnakého procesného pochybenia sa potom dopustil i odvolací súd, keď tento si zhodne so súdom prvej inštancie z týchto listinných dôkazov, bez toho, aby na pojednávaní v tomto smere dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakoval sám, resp. ho doplnil osvojil a poňal do svojho rozhodnutia skutkový záver o tom, že ak žalovaný 1/ vrátil U.. O. D. určitú sumu peňazí (200.000,- Sk), jednalo sa o vrátenie dlhu z iného zmluvného vzťahu ako je zmluvný vzťah, z ktorého vyplýva nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní. Nakoľko sa tvrdenia sporových strán v tomto smere rozchádzali (žalovaný 1/ od počiatku tvrdil, že suma 200.000,- Sk sa týkala splatenia žalovaného dlhu, popieral uzavretie samotnej zmluvy o pôžičke i notárskej zápisnice z 03.11.2005) súdy, ak hodľali z týchto listín vo svojich rozhodnutiach vychádzať, boli povinné ich ako dôkaz vykonať prečítaním alebo oboznámením ich obsahu na pojednávaní, keďže nešlo o prípad, že by tieto listinné dôkazy boli stranám sporu doručené, príp. že neboli protistranou spochybnené. Konanie preto trpí vadou uvedenou v § 420 písm. f) CSP a Najvyšší súd SR preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku ako aj rozhodnutie súdu druhej inštancie zrušil a veci v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP), v novom rozhodnutí súd prvej inštancie znova rozhodne aj o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania.

3. Súd prvej inštancie nariadil pojednávanie, konal v neprítomnosti žalobcu, ktorého neúčast' ospravedlnil jeho právny zástupca a doplnil dokazovanie v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.02.2019, sp. zn. 8Cdo/50/2018 prečítaním a oboznámením obsahu Zmluvy o pôžičke z 03.11.2005 a notárskej zápisnice z toho istého dňa, výsluchom žalovaného a výsluchom svedka X. W., čím doplnil dokazovanie, ktoré už bolo v spore vykonané výsluchom pôvodne žalovanej 2/ a žalovanej 3/, výsluchom svedka U.. O. D. prostredníctvom dožiadaného súdu, oboznámenými listinnými dôkazmi najmä Zmluvy o pôžičke z 17.08.2006, výzvy na zaplatenie pôžičky a zmluvnej pokuty z 26.06.2008, podania žalobcu o úprave petitu žalobného návrhu z 12.03.2009, návrhu žalobcu o rozšírenie návrhu o úrok z omeškania z 06.10.2014 a ostatným obsahom súdneho spisu.

4. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca v žalobe prostredníctvom svojho právneho zástupcu tvrdil, že so žalovaným uzavrel dňa 17.08.2006 zmluvu o pôžičke a pri podpise zmluvy vyplatil žalovanému čiastku 500.000,- Sk, ktorú žalovaný žalobcovi nevrátil a to ani ku dňu podania žaloby. Na pojednávaní dňa 23.06.2010 žalobca osobne vypovedal, že zmluva o pôžičke bola dňa 17.08.2006 uzavretá v priestoroch notárskeho úradu O.. K., bol pri tom on, jeho brat U.. O. D., žalovaný, J. G. aj B. G.. Zmluvu zúčastnené strany podpísali, avšak nedošlo k odovzdaniu žiadnej sumy podľa bodu I. zmluvy, a to z dôvodu, že žalovaný už pred uzatvorením zmluvy od žalobcu obdržal postupne v hotovostiach po 20.000,- Sk, 30.000,- Sk v kaviarni C. na A. Q. spolu sumu v celkovej výške 500.000,- Sk. Túto finančnú čiastku žalobca žalovanému osobne odovzdal, pričom finančné prostriedky mal on sám poskytnuté od svojho brata. Žalobca ako dôkaz predložil písomnú Zmluvu o pôžičke (č. I. 4 spisu) zo dňa 17.08.2006, ktorú uzavrel žalobca ako veriteľ so žalovaným ako dlžníkom a J. G., nar. XX.XX.XXXX, B. G., nar. XX.XX.XXXX ako ručiteľkami. Žalobca v konaní dostatočne preukázal, že poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 16.596,96 eur (500.000,- Sk) tým, že súdu predložil všetkými zmluvnými stranami riadne podpísaný listinný dôkaz označený ako Zmluva o pôžičke z 17.08.2006, s overením pravosti podpisov na zmluve na Notárskom úrade O.. C. K.. Dňa 17.08.2006 zmluvnými stranami písomne zrealizovaný právny úkon súd neposúdil ako uznanie dlhu žalovaným, hoci sa ako uznanie dlhu javí, ale posúdil ho podľa § 516 Občianskeho zákonníka ako kumulatívnu nováciu, nakoľko došlo k zmene splatnosti a spojeniu dlhov žalovaného, kedy boli pridané zabezpečovacie inštitúty (zmluvná pokuta, ručenie) a konštruoval sa dvojstranný, nie jednostranný právny úkon. Tiež absentuje výslovne vyjadrený úmysel zrušiť pôvodný záväzok. V prípade kumulatívnej novácie dochádza k zmene pôvodného záväzkového vzťahu, nie však k jeho zániku. K zmene dochádza tak, že k pôvodnej právnej skutočnosti (v tomto prípade viacerých zmlúv o pôžičke), z ktorej záväzok vznikol, pristupuje ďalšia skutočnosť (dohoda), ktorou zmluvné strany menia svoje vzájomné práva a povinnosti. Tým dochádza k zmene obsahu ich pôvodného záväzku. Táto zmena sa môže týkať miesta, spôsobu plnenia, splatnosti a pod.. Právnym dôvodom zmeneného záväzku je ako pôvodná právna skutočnosť, ktorá spôsobila vznik záväzku, tak aj dohoda o zmene jeho obsahu. Pôvodný záväzok musí v dobe zmeny platne existovať, lebo neexistujúci záväzok alebo záväzok absolútne neplatný nemožno meniť. Na základe uvedeného súd listinu z č. I. 4 spisu posúdil ako kumulatívnu nováciu v zmysle § 516 Občianskeho zákonníka, kedy došlo medzi účastníkmi záväzkového vzťahu k dohode o zmene v splatnosti celej pohľadávky v celkovej výške 500.000,- Sk v splátkach po 50.000,-

Sk mesačne počnúc od 20.09.2006 vždy k 20. dňu v mesiaci s konečnou splatnosťou celej dlžnej sumy do 10 mesiacov od podpísania tejto dohody. Na zabezpečenie existujúcej pohľadávky bola dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 1 % z nesplatennej sumy za každý deň omeškania až do úplného zaplatenia a ručiteľky sa v bode IV. dohody zaviazali uhradiť tento dlh za dlžníka, teda žalovaného, v celom rozsahu po tom, čo ho dlžník veriteľovi neuhradí.

5. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pôvodný záväzok platne existoval, keď mal za to, že išlo o slobodné vyhlásenie žalovaného v listine zo dňa 17.08.2006 v bode I. zmluvy, že si od žalobcu ku dňu podpisu zmluvy postupne vypožičal celkom sumu 500.000,- Sk a ako dlžník svojím podpisom vyhlásil, že z tejto sumy žiadnu sumu žalobcovi nevrátil a zaväzuje sa ju vrátiť najneskôr do 10 mesiacov od podpísania tejto zmluvy. Zároveň účastníci v poslednom odseku textu predmetnej zmluvy výslovne deklarovali, že tento právny úkon uzavreli na základe slobodného rozhodnutia, neurobili ho v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok. Pravosť podpisu žalobcu aj žalovaného na zmluve bola potvrdená Osvedčením o pravosti podpisu podľa knihy osvedčovania pravosti podpisov pod poradovým číslom O XXXXXX/XXXX a číslom O XXXXXX/XXXX I. ako pracovníkom povereným notárom O.. C. K.. Existenciu dlhu žalovaného voči žalobcovi v sume 500.000,- Sk žalobca ďalej preukázal aj svedeckou výpoveďou U.. O. D., ktorý potvrdil, že on sám v priebehu rokov 2005 a 2006 poskytol žalovanému niekoľko pôžičiek a okrem nich, jednu pôžičku žalovanému poskytol aj jeho brat (žalobca). Vo svojej svedeckej výpovedi potvrdil, že pri podpise zmluvy o pôžičke bol prítomný on, žalobca, A.. A. K., žalovaný, matka a stará matka žalovaného. Potvrdil tvrdenie žalobcu o tom, že suma 500.000,- Sk nebola žalovanému vyplatená pri podpise zmluvy o pôžičke, ale bola mu vyplácaná na viac razy. Svedok U.. O. D. tvrdil, že žalovaný sumu 500.000,- Sk žalobcovi nevrátil a nevrátil pôžičku ani jemu a to sumu okolo 250.000,- Sk a sumu 50.000,- Sk.

6. Žalovaný v spore poprel uzavretie zmluvy, ktorý úkon označil za neplatný resp. fingovaný právny úkon, tvrdil, že bol O. D. uvedený do omylu tým, že menovaný ho vyzval na uzavretie zmluvy zo dňa 17.08.2006, pričom ako dôvod uzavretia tejto zmluvy mu uviedol, že si tento doklad údajne potrebuje/potrebujú založiť do účtovníctva. Taktiež tvrdil, že sa tak jemu ako aj ručiteľkám mal údajne vyhrázať, že ak predmetnú zmluvu nepodpíšu, menovaný O. D. ich pripraví o byt. Žalobca tieto tvrdenia žalovaného poprel. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný k týmto tvrdeniam neuniesol dôkazné bremeno, keď do konania nenavrhol, neoznačil ani nepredložil také dôkazy, ktoré by ním uvedené hodnoverným spôsobom preukázali t.j. že k platnému uzavretiu zmluvy nedošlo, resp. že bol žalovaný pri podpísaní predmetnej zmluvy uvedený do omylu alebo že tento právny úkon urobil pod verbálnym nátlakom.

7. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu tvrdil, resp. poprel, že by žalovaný prišiel do kontaktu s inou osobou ako O. D., od ktorého si požičiaval peniaze po určitých čiastkach, ďalej tvrdil, že žalovaný so žalobcom nikdy neprišiel do styku a tento pán nikdy nepožičal žiadnu finančnú čiastku žalovanému, pričom žalovaný vo svojej výpovedi pred súdom sám potvrdil, že zmluvu uzavrel a stretol sa so žalobcom po prvýkrát v živote na notárskom úrade, kedy zmluvu podpísal, resp. doslovne uviedol, že podpis na zmluve môže byť jeho podpisom. Rovnako ako u zmluvy zo dňa 17.08.2006 aj u zmluvy zo dňa 03.11.2005 (ktorú uzavrel žalovaný s O. D. a ktorá nie je predmetom tohto sporu) žalovaný potvrdil, že podpis pri jeho mene môže byť jeho podpisom, a hoci záverom svojej výpovede poukázal aj na možnosť prípadného sfalšovania svojho podpisu na predmetných zmluvách, na preukázanie tohto tvrdenia súdu žiadny dôkaz ani nenavrhol, nepredložil ani neoznačil, nemal návrhy na ďalšie dokazovanie. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žalovaný v účastnickej výpovedi najprv tvrdil, že zmluvu síce podpísal, ale nie z dôvodu, že by bol dlžníkom žalobcu, ale z dôvodu, že ho k tomu vyzval O. D., ktorý mu tvrdil, že takúto zmluvu potrebuje do účtovníctva. Následne tvrdil, že podpisy mohli byť sfalšované. Zároveň zhodne so svojou matkou tvrdil, že sa im O. D. mal verbálne (nie fyzicky) vyhrázať, že ak túto zmluvu nepodpíšu, pripraví ich o byt. Žalovaný súdu nepreukázal svoje tvrdenie, že zmluva o pôžičke zo dňa 17.08.2006, z ktorej sa žalobca domáha plnenia, je „fingovaným“ právnym úkonom zastierajúcim iný právny úkon, dôkazné bremeno preukázať svoje tvrdenia neuniesol, preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že na základe platnej zmluvy zo dňa 17.08.2006 vznikol medzi žalobcom a žalovaným platný právny vzťah.

8. Pôvodne žalovaná 3/ B. G. v spore tvrdila, že žalovaný si požičal do dňa uzavretia zmluvy (17.08.2006) hotovosť 200.000,- Sk po čiastkach 20.000,- Sk - 30.000,- Sk, ktoré sumy mu U.. O. D. poskytoval v internetovej kaviarni, o tomto mala vedomosť od svojho syna. Pričom v zmluve bola uvedená suma

500.000,- Sk, v ktorej boli zahrnuté aj úroky. Zmluvu podpísali, lebo sa im O. D. vyhráždil, že ak ju nepodpíšu, prídu o byt, nevyhráždil sa im fyzicky. Ďalej tvrdila, že žalovaný vrátil O. D. hotovosť 200.000,- Sk zo sumy jej vyplatenej zálohy za byt vo výške 350.000,- Sk od A. G., táto suma jej bola vyplatená v advokátskej kancelárii O.. A. v roku 2006. Z tejto sumy dala potom 200.000,- Sk žalovanému, aby ich vrátil O. D., čo urobil za prítomnosti svedka p. G., k odovzdaniu tejto sumy došlo v internetovej kaviarni za prítomnosti žalovaného, p. G. a jeho kamaráta X. a O. D.. Odhliadnuc od toho, že pôvodne žalovaná 3/ tvrdila, že žalovaný vyplatil O. D. sumu 200.000,- Sk zo zálohy za byt zloženej od A. G. teda rozporne s výpoveďou svedka p. X. W., ktorý tvrdil, že on vyplatil za žalovaného sumu 100.000,- Sk z kúpnej ceny za byt, ktorý kupoval on (nie A. G.) od žalovanej 3/, pretože to bola podmienka žalovanej 3/, dospel súd prvej inštancie k záveru, že z výpovede samotného žalovaného na pojednávaní dňa 09.10.2019, z výpovede svedka U.. O. D. ako aj z výpovede svedka X. W. bolo bez pochyb preukázané, že úhrada časti žalovanej sumy žalovaným pred podaním žaloby (v sume min. 100.000,- Sk v decembri 2005) sa netýkala dlhu, ktorý je predmetom tohto sporu, ale sa preukázateľne týkala pôžičky, ktorú žalovanému poskytol brat žalovaného O. D., pričom žalovaný poprel tvrdenie svedka O. D., že sa čiastočná úhrada týkala zmluvy o pôžičke uzavretej medzi U.. O. D. a žalovaným dňa 03.11.2005 (listinný dôkaz č. I. 152 spisu). Žalovaný však nerozporoval pre daný spor právne relevantnú skutočnosť, že žalovaným zrealizovaná čiastočná úhrada pred podaním žaloby na súd sa netýkala dlhu voči žalobcovi, ale iného dlhu, ktorý mal žalovaný u O. D.. Na základe uvedeného bolo preukázané, že pôvodne žalovanou 3/ v spore tvrdené čiastočné plnenie pohľadávky nesúvisí s predmetom tohto sporu, a nemožno ho započítať na dlh zo zmluvy z 17.08.2006.

9. Po vykonanom dokazovaní s poukazom na vyhlásenie žalovaného v zmluve zo dňa 17.08.2006, že zmluvu uzavrel na základe slobodného rozhodnutia, s poukazom na vyhlásenie, že predmetný právny úkon nebol urobený v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, s poukazom na skutočnosť, že účastníci túto zmluvu na znak súhlasu podpísali a pravosť podpisu žalobcu aj žalovaného na zmluve bola potvrdená osvedčením o pravosti podpisu podľa knihy osvedčovania pravosti podpisov pod poradovým číslom O XXXXXX/XXXX a číslom O XXXXXX/XXXX Bc. O. K. ako pracovníkom povereným notárom O.. C. K., dospel súd k záveru, že žalobca na svoje tvrdenie o poskytnutí pôžičiek peňazí žalovanému poskytol relevantný listinný dôkaz, platnú zmluvu zo dňa 17.08.2006 a uniesol tak dôkazné bremeno v spore, preto súd žalobe o zaplatenie sumy 16.596,96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 16.596,96 eur od 21.07.2007 do zaplatenia vyhovel. Súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške, ktorá je v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., keď výška diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu bola 4,25%, teda jej dvojnásobok je 8,50 %, a to od 21.07.2007 ako dňa nasledujúceho po termíne v zmluve dohodnutej konečnej splatnosti resp. vopred dohodnutej doby splatnosti (20.07.2007). Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 516 ods. 1, 2, 3, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 191, § 186 ods. 2, § 215 ods. 1, 2 CSP. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

10. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a žalobu zamietol. Uviedol, že problém tohto sporu spočíva v tom, že žalobca nie je vo veci aktívne legitimovaný na to, aby podal žalobu o zaplatenie 16.596,96 eur, pretože od neho nikdy žiadne finančné prostriedky neprijal a pokiaľ si finančné prostriedky požičiaval, jednal len s U.. O. D., ktorý mu finančné prostriedky od septembra 2005 odovzdával osobne a bol mu dlžný 100.000,- Sk, ktorú sumu však za neho vyplatil X. W., čo potvrdil pri svojej výpovedi pred okresným súdom. V roku 2006 od januára do augusta si požičiaval finančné prostriedky od 5.000,- Sk až po 10.000,- Sk do výšky 90.000,- Sk, ktorú U.. O. D. vrátil v období od septembra 2006 do januára 2007. Žalobca sám uviedol, že k reálnemu odovzdaniu sumy 500.000,- Sk na základe zmluvy zo dňa 17.08.2006 nikdy nedošlo a že mu finančné prostriedky požičiaval U.. O. D.. Poukázal na výpoveď J. G., jeho starej matky a B. G., jeho matky, ktoré boli žalované v druhom a treťom rade, ktoré vypovedali, že keď podpísali zmluvu o požičaní peňazí v priestoroch notárskeho úradu O.. K., boli prítomné pri podpise len on, J. a B. G. a brat žalobcu, teda U.. O. D.. Zmluvu podpísali len preto, že U.. D. sa im vyhráždil, že ak zmluvu nepodpíšu, prídu o byt a použil nátlak aj vo vyhrážkach fyzickým ublížením jeho osobe. Žalobca v čase podpisovania zmluvy nebol fyzicky prítomný, stál vonku pred budovou, kde sídli notársky úrad a s celou záležitosťou nemal nič spoločné. Žiadne finančné prostriedky od žalobcu neobdržal, ani od U.. O. D.. Medzi ním a žalobcom nevznikol na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 17.08.2006 právny vzťah pôžičky a žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby o zaplatenie 500.000,- Sk, v súčasnosti 16.596,96 eur. Ďalej uviedol k zmluve o pôžičke zo dňa 03.11.2005 medzi

U.. O. D. ako veriteľom a dlžníkom A. Z. o požičaní 253.000,- Sk so splatnosťou do 09.11.2005 a notárskej zápisnici č. N XXX/XXXX zo dňa 03.11.2005, v ktorej mal uznať pohľadávku U.. O. D. vo výške 253.000,- Sk, že sa k tejto nevyjadroval, pretože jeho podpisy nie sú jeho, len chcel uviesť, že v novembri a v decembri mal u U.. D. založený občiansky preukaz a tieto podpisy mohli byť sfaľované. O tom svedčí aj výpoveď X. W., ktorý uviedol, že v decembri 2005 kupoval od jeho matky byt s tým, že sumu 100.000,- Sk mal vyplatiť U.. O. D., čo sa aj stalo, pričom pri odovzdávaní sumy na otázku svedka, či má ešte nejaké dlhy u neho, mu U.. D. jasne povedal, že žiadnu dlžobu z jeho strany v decembri 2005 neviduje. U.. O. D. bol v rokoch 2005 - 2006 známy tým, že požičiaval finančné prostriedky, ktoré potom na notárskom úrade s notárom A.. K. navyšovali o rôzne pokuty, úroky, takže zo skutočne požičaných finančných prostriedkov urobili niekoľkonásobne vyššiu sumu. Tvrdil, že zmluvu potrebuje do účtovníctva, vyhrážal sa mu, že ak to nepodpíše, pripraví ich o byt a podobne. K právnomu posúdeniu veci súdom prvej inštancie podľa § 516 Občianskeho zákonníka ako kumulatívnu nováciu uviedol, že dňa 17.08.2006 neexistovala žiadna právna skutočnosť, a to existencia zmluvy o pôžičke, pretože pokiaľ by súd akceptoval pôžičku zo dňa 03.11.2005 U.. O. D. 253.000,- Sk, v čase uzatvárania zmluvy o pôžičke 17.08.2006 tento záväzok neexistoval, o čom svedčí výpoveď svedka X. W. a odpoveď U.. O. D. v decembri 2005, že neviduje voči nemu žiaden dlh, takže neexistoval žiaden dôvod na kumulatívnu nováciu, pretože v tom čase nemohlo ísť o zmenu už trvajúceho existujúceho právneho vzťahu. Dôkazné bremeno, že 17.08.2006 existoval právny vzťah medzi ním a žalobcom, bolo na žalobcovi A. D. a žiaden dôkaz v tomto smere okrem zmluvy o pôžičke zo dňa 17.08.2006 neexistuje, pritom tento dôkaz je vynulovaný tvrdením žalobcu, že mu požičal 500.000,- Sk, pričom sám uviedol, že pri podpísaní zmluvy k žiadnemu odovzdávaniu finančných prostriedkov nedošlo.

11. Odvolanie žalovaného bolo doručené žalobcovi, ktorý sa k nemu písomne nevyjadril.

12. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 370 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania žalovaného, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP.

13. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli žalovaným v odvolaní vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v danej veci vykonal dostatočné dokazovanie, ktoré doplnil v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/50/2018 zo dňa 29.06.2017, vyhodnotil každý dôkaz jednotlivo, všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ust. § 220 CSP. Námietky žalovaného, uvedené v podanom odvolaní, sú totožné s námietkami uplatnenými pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dostatočne vysporiadal, preto nemohli privediť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil zistený skutkový stav súdom prvej inštancie, jeho právne posúdenie a v podrobnostiach na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v tomto rozsahu odkazuje (v zmysle § 387 ods. 2 CSP). Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva nasledovné:

14. Žalovaný vytykal súdu prvej inštancie nesprávny skutkový záver, že žalobca mu mal požičať postupne finančné prostriedky vo výške 16.596,96 eur a tvrdil, že so žalobcom nikdy neprišiel do kontaktu v súvislosti s požičiavaním akýchkoľvek finančných prostriedkov, tieto si požičiaval od brata žalobcu - U.. O. D. postupne vo výške 170.000,- Sk, resp. 200.000,- Sk, pričom tieto finančné prostriedky vrátil. Namietal aktívnu legitimáciu žalobcu v tomto súdnom konaní.

15. Kto je stranou sporu vymedzuje právo procesné (podľa § 60 Civilného sporového konania stranami sporu sú žalobca a žalovaný). Od podmienok, za ktorých sa niekto stáva stranou sporu, je potrebné rozlišovať tzv. vecnú legitimáciu, ktorou sa rozumie stav vyplývajúci výlučne z hmotného práva, podľa ktorého strana sporu je subjektom práva /povinností/, ktoré je predmetom konania. V dvojstranných právnych vzťahoch /sporových konaniach/ ide o vecnú legitimáciu aktívnu - na strane žalobcu a pasívnu - na strane žalovaného. Nedostatok vecnej legitimácie aktívnej znamená, že niekto, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotného oprávnenia, jej nositeľom nie je, resp. nepreukáže súdu v konaní, že je nositeľom hmotného oprávnenia, ktoré je predmetom konkrétneho súdneho sporu. Nedostatok vecnej legitimácie

pasívnej znamená, že niekto, o kom sa tvrdí, že je nositeľom hmotnej povinnosti, jej nositeľom nie je, resp. žalobca nepreukáže súdu v konaní, že nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorá je predmetom súdneho sporu, je označený žalovaný. Následkom nedostatku vecnej legitímácie v súdnom konaní je vždy zamietnutie žaloby.

16. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi procesné právo uplatňovať si ten-ktorý hmotnoprávny nárok. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (na strane žalobcu), alebo pasívnej (na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo/205/2009).

17. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že v civilnom sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana sporu mala jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút i v civilnom sporovom konaní spočíva v zodpovednosti strany sporu za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia strany sporu, táto dôkazné bremeno neunesla, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, keď neboli preukázané určité skutočnosti, významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nesplnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).

18. V danej veci žalobca tvrdil, že požičal žalovanému sumu 500.000,- Sk (16.596,96 eur), ktoré mu žalovaný nevrátil v dohodnutej dobe. Svoje tvrdenie preukázal listinným dôkazom označeným ako „Zmluva o pôžičke“ zo dňa 17.08.2006 (pravosť podpisov účastníkov zmluvy bola overená notárom), v ktorom žalovaný vyhlásil (okrem iného), že na základe Zmlúv o pôžičke, ktoré uzavrel so žalobcom, si postupne ku dňu uzatvorenia zmluvy od neho požičal celkom sumu 500.000,- Sk, vyhlásil, že ku dňu uzatvorenia zmluvy z uvedenej pôžičky nevrátil žiadnu sumu, a že v celom rozsahu uznáva celú neuhradenú výšku pôžičky, teda dlh vo výške 500.000,- Sk u žalobcu a zaviazal sa dlh v tejto výške žalobcovi vrátiť v mesačných splátkach, počnúc od 20.09.2006 ako dňa úhrady prvej splátky so splatnosťou ostatných splátok vždy k 20. dňu v mesiaci s výškou mesačnej splátky minimálne 50.000,- Sk a s konečnou splatnosťou celého dlhu najneskôr do 10 mesiacov od podpísania tejto zmluvy. Žalobca na svoje tvrdenie o poskytnutí pôžičiek peňazí žalovanému poskytol relevantný listinný dôkaz a uniesol tak dôkazné bremeno preukázať svoje tvrdenie. Preukázal tak i svoju aktívnu legitímáciu v tomto súdnom konaní. Žalovaný žiaden dôkaz, ktorým by tvrdenia žalobcu a ním predložený dôkaz spochybnil, nepredložil, neoznačil ani nenavrhol, nemal návrhy na ďalšie dokazovanie, obmedzil sa len na svoje tvrdenia o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu a neexistencie jeho zmluvného vzťahu so žalobcom. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno a musí niesť následky v podobe pre neho nepriaznivého výsledku tohto súdneho konania.

19. Tvrdenia žalovaného o splatení jeho dlhu voči U.. O. D. na základe Zmluvy o pôžičke zo dňa 03.11.2005, uzavretej medzi U.. O. D. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, predmetom ktorej bola pôžička peňazí vo výške 253.000,- Sk (Notárska zápisnica notárky O.. C. D. N XXX/XXXX podľa § 274 písm. e) O.s.p. zo dňa 03.11.2005, v ktorej žalovaný uznal pohľadávku veriteľa - U.. O. D. vo výške 253.000,- Sk na základe Zmluvy o pôžičke zo dňa 03.11.2005), ktoré skutočnosti potvrdil i svedok W., sú v danej veci irelevantné, nakoľko sa jednalo o vrátenie dlhu z iného zmluvného vzťahu ako je zmluvný vzťah, z ktorého vyplýva nárok žalobcu uplatnený v tomto súdnom konaní.

20. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, vrátane rozhodnutia o trovách konania, ktoré odvolateľom neboli vecne spochybnené.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobca, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

22. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).